

Bernardo Zannoni 25

Vertaald door
Willy Hemelrijk

De Harmonie – Amsterdam

*Voor wie verdwaald is in een handpalm
Voor wie hem wil gaan zoeken*

無

Mu

*Het niks, het niets, het niet zijn
in het zijn en andersom.*

I

Het duister, de monsters, de schaduw van de tijd

De auto verdween in de donkere heuvel. Hij zag hem oplossen, meer kon hij niet doen.

Nu was hij alleen op de wereld.

Over de stoep begon hij aan de weg omhoog. De rechte tuinen bij de huizen, de zwarte bomen, het trok allemaal langzaam aan hem voorbij. Aan de andere kant het weidse uitzicht over de bergrug, dezelfde beelden elke keer dat hij naar huis ging. Onder het gezoem van de straatlantaarns struikelde hij voort, schrapend met zijn schoenen. Lawaai maken in de nacht, wanneer hij alleen was, daar werd hij onrustig van: dan had hij het gevoel dat hij iemands aandacht trok, dat de monsters hem op de hielen zaten. Het was een kinderlijke angst, eentje die hij nooit was kwijtgeraakt.

Die avond liet hij zijn stappen galmen zonder er acht op te slaan. Hij negeerde zijn ijskoude voeten zonder sokken, ingesnoerd onder de veters. Niet alleen dronkenschap, ook diepe gedachten kwelden

hem, problemen die hij maar niet tot zwijgen kon brengen. Het gebeurde hem niet zo vaak dat hij nadacht: over het algemeen liet hij alles van zich afglijden, zonder al te veel gedoe, hij keek vooruit. Maar nu lukte dat niet.

Zijn hersenpan was gaan sissen, gloeide door een onbekend vuur, en was verstrikt geraakt in iets veel vreselijker dan monsters en duisternis. Hij stak een sigaret op en sjokte daarna naar de rand van de weg, waar het muurtje begon.

Vóór hem ontvouwde de stad zich als een krantenpagina. De silhouetten van de gebouwen waren afgevlakt tot één enkele dimensie en verdronken in de wurggreep van de duistere, ontembare hemel en zee. Die slokten elkaar op, vernietigden elkaar, het leek of je naar een onafgemaakt schilderij keek. Hij vroeg zich af wat voor leven hij had. Of hij eigenlijk wel een man was. Op die vraag kon hij geen antwoord geven, hij viel in het gat van zijn onwetendheid, van de spijt dat hij die confrontatie niet eerder was aangegaan. Hij wilde zichzelf vragen of hij wel gelukkig was. Diep in zichzelf begon hij te graven, en toen kwam hij erachter dat hij niets voelde: hij hield zich nergens mee bezig, was nergens op weg naartoe. Zijn maag kromp ineen door een felle angst, het koude zweet brak hem uit. Hij gooide zijn sigaret weg en tussen zijn vingers was hij al met de volgende aan het frummelen. Een opdringerige gedachte zei tegen hem dat hij geen kind meer was. Zijn tijd *wierp al een schaduw*. Hij hield een hoestbui binnen en hervond zijn evenwicht. Te-

rugkijkend – hij moest de confrontatie met zijn herinneringen wel aangaan – viel hem op dat zijn leven tot dan toe ongelooflijk lang was geweest. In die eeuwigheid, een spiraal van fletse beelden, kon hij niets vinden. Aan de andere kant van het muurtje riep de leegte hem.

Als door een wonder losten de twijfels op in een enorme opluchting. Opeens pijnigden ze zijn hersens niet meer.

Nu het beter met hem ging, begon hij het weer koud te krijgen. Hij controleerde of er niemand achter hem aan kwam. Straatlantaarns, en verder alleen in diepe slaap verzonken huizen. Hij kwam bij zijn hek, maakte dat open met de sleutel en viel ertegenaan. Samen zwaaiden ze open, tot ze elkaar met een metalen klik loslieten, waarop een doffe dreun volgde van zijn rug op de tuintegels. Kalmpjes ging het hek vanzelf weer dicht. Vanaf de grond bood hij zijn excuses aan. Hij stond op, zocht met zijn hand tussen de tralies, kreeg aan de andere kant heel vaardig de sleutels weer te pakken en haalde ze uit het slot. De wind streek over zijn arm, tot aan zijn schouder: de mouw van zijn jas was in tweeën gespleten. Hij wapperde ermee onder de lantaarns. Kwaad werd hij niet.

Door zijn hoofd maalde maar één enkele drang, een gevoel dat hij lastig kon duiden, dwingend en tegensrijdig. Hij liep naar binnen, deed het licht aan en bleef in het matglas van de voordeur naar zijn verwrongen spiegelbeeld kijken. Een ogenblik later zette

een droge tik hem in het donker, hij zag niets meer.
Zijn geweten gaf hem de opdracht verder geen tijd
meer te verliezen.